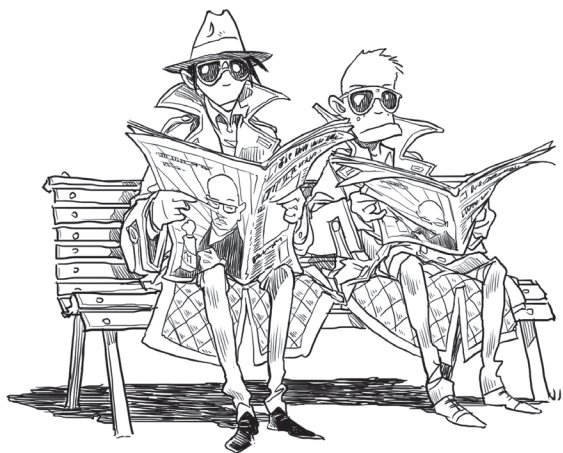

Pierdomenico Baccalario

KORKUNUN KRALI

Resimleyen:
Matteo Piana

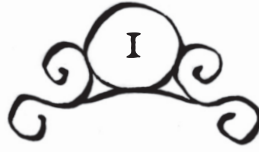

Çeviren:
Betül Parlak

İÇİNDEKİLER

1	New York'a Özgü Bir Yaz	13
2	Düşüş Çizgisi	27
3	Rica Minnet Sürpriz Kıyamet	37
4	Cebi Delik	51
5	Yeniler Önde Gider	63
6	İnanılmaz İttifak	74
7	Gerçekten De Çok Özel Bir Yolculuk	87
8	İskoçyalı	99
9	Hayalet Bir Müdür	112
10	Canavardan Geriye Kalan	122
11	Eski Köye Yeni Âdet!	128
12	Sıra Dışı Bir Hediye.....	140

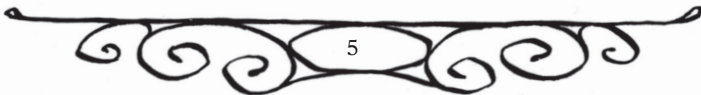

NEW YORK'A ÖZGÜ BİR YAZ

Kime sorsanız muhteşem, sımsıcak ve rahatlatıcı diyeceği yaz günlerinden biriydi ama Moogley hanedanının son mirasçısı Williard Moogley için o gün sadece sıcaktan bunaltıcı ve sinir bozucuydu.

Gezegenin en berbat durumdaki hayalet ajansının genç sahibi, New Yorkluların eşsiz sayfiye yeri Coney Island'daydı. Soluk teni, gözlerinin üstüne düşen siyah saçları, yanlış yıkanmaktan rengi kaçmış, pek de popüler olmayan bir rock grubunun tişörtü, bağcıkları bağlanmamış lekeli spor ayakkabılarının üstüne düşen üç beden büyük kot pantolonu yaz mevsiminden, sayfiyeden, plajlardan, güneşten ve kasklı şantiye şeflerinden hiç mi hiç hoşlanmadığını kanıtlıyordu.

Bu da yetmezmiş gibi şantiye şefi tam karşısına dikilmişti, daha doğrusu onların karşısına.

Will'in evinin altındaki ikinci el plak dükkânının sahibi Leo Miggins kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yaptığı tek hareket arada sırada favorilerini kaşımaktı. Vücuduna yapışan daracık beyaz pantolonu ve giymesi bile tutuklanmasını haklı gösterecek mor ve sarı Hawaii tarzı gömleğiyle caka satıyordu.

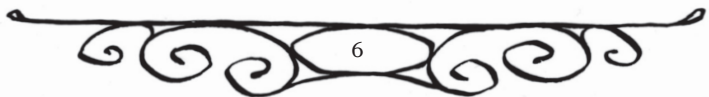
Leo, kasklı şantiye şefinin anlattığı şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Arada sıra “ah, ah” ya da “vah vah” dediği yetmiyormuş gibi “tabii tabii” demeyi de ihmal etmiyordu.

Şantiye şefi arkadaki eski bir villayı gösterdi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma, tamamı ahşap bir binaydı, önünde verandası vardı, bir de Coney Island'ın uçsuz bucaksız sahillerini gören küçük kare şeklinde bir kulesi, uzun süredir kimsenin ayak basmadığı belli küçük bir parkın içindeydi.

Kasklı şantiye şefi Leo'ya dönerek, “Bay Moogley burası gerçek bir korku evi! Tavandan tabana her yeri hayaletler basmış!” diye haykırdı.

Hayalet Ajansı'nın sahibinin Will olduğunu anlaması mümkün değildi.

New York'un en soluk benizli delikanlısı, “*Gerçek bir korku evi,*” diye geçirdi aklından. “*Bize de böylesi lazım.*”

Parka girip ilerlemeye başladılar.

Yıllarca bakılmadığından park, yabani çalılar ve zehirli sarmaşıklarla kaplıydı. İşçiler, bu bitki yığını arasında kendilerine bir yol yapıp şeffaf bir naylon sermişlerdi.

Alet edevatlarını, çimento karıştırmak için kullandıkları makineleri, harç ve boya çuvallarını, ahşap kalasları, özetle evin yenilenmesi için gereken her şeyi de naylonun üzerine bırakmışlardı.

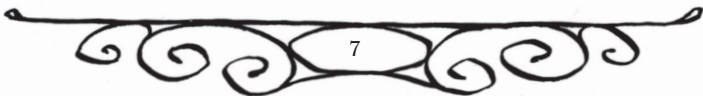
Verandaya vardıklarında Leo Miggins elini kır saçlarında dolaştırdı. “Durum benim açımdan hâlâ tam manasıyla açıklığa kavuşmuş sayılmaz...” dedi. “Biraz daha detaylı anlatır mısınız?”

Şantiye şefi yanıt vermek yerine kaskını düzeltti ve heybetli evin girişine korkuyla baktı.

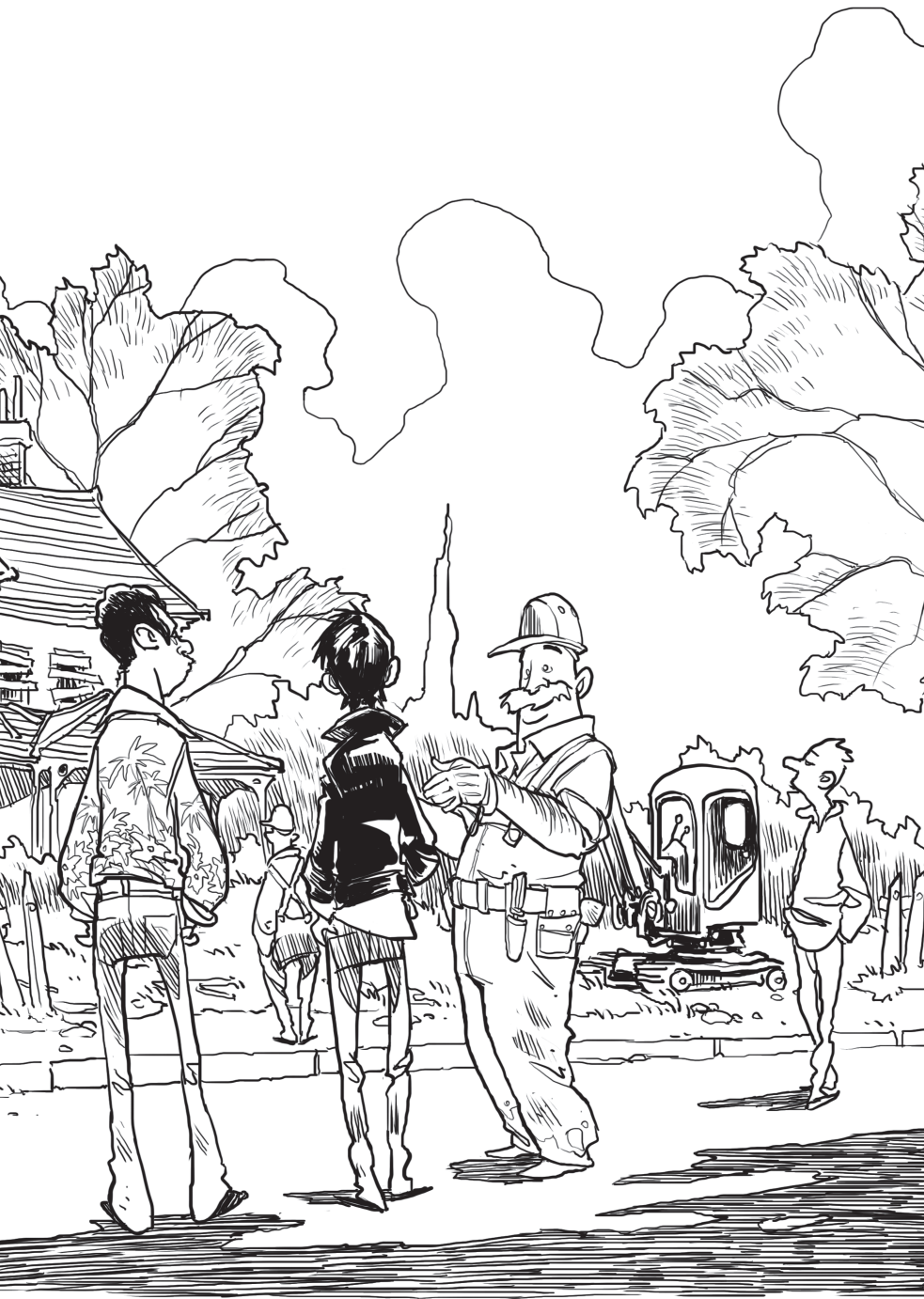
Sanki başına gelebileceklerden korkar gibi kısık sesle, “Şu kapıyı görüyor musunuz?” diye sordu. Biz oraya artık ‘cehennemin ağzı’ diyoruz.”

Will sıcaktan bunalmıştı, ağzını balık gibi açıp kapayıp üfleyip püfleyerek, “Birazcık melodramatik bir tanımlama,” dedi. Parktaki ağaçların arasında mufin büyüklüğündeki böcekler vızıldayıp duruyordu.

Şantiye şefi, Leo’nun gömleğinin kolundan tutup kapının üstündeki demir levhayı gösterdi. Üstünde İbranice bir şeyler yazıyordu.

“Şunu görüyor musunuz? En az yirmi kez yerinden sökmeye çalıştık! Ama geri döndüğümüzde yine aynı yerdeydi.”

Plak dükkânının sahibi, “Üstünde ne yazıyor?” diye sordu.

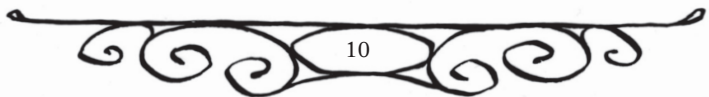
Şantiye şefi gözlerini fal taşı gibi açarak, “Eve ayak basanın lanetleneneğini!” diye haykırdı. “Hiç kimse bu evi restore etmeyi başaramadı! Hiç kimse! Yaşlı Hefkovvitz’in ölümünden sonra, ev genç Hefkovvitz’e kaldı ama o da delirecek hale geldiğinden evi Loewenthal’lara satmak zorunda kaldı. Şehrin en iyi şirketlerini çağırımlarına rağmen olmadı, Rockefeller’lar bile evi adam etmeyi başaramadılar, hiç kimse bunu yapamaz!” diyerek dertli dertli içini çekti. “Bu evi nasıl satabildiler aklım almıyor!”

Eski yıkık dökük evi beğenen Leo, “Bana o kadar korkunç görünmüyor...” dedi.

Plak dükkânının sahibi, birinci katın panjursuz pencerelerine gayriihtiyari baktı, radyodan gelen bir reklam cingili yükseliyordu pencereden.

“Tabii bu kafa ütüleyen müziği bir kenara bırakırsak!”

Şantiye şefi, “Korkunç bir şey yok mu diyorsunuz?!” diyerek terslendi. “Bu evin içinde neler ol-

muyor ki! Çalışmaya başlar başlamaz hayaletler saldırıyor!”

Bu arada Will pantolonunun cebinden İngilizce-İbranice turistik bir sözlük çıkardı ve çabucak baktı.

Şüpheli bir tonla, “Size saldırıyorlar, öyle mi?” diye sordu.

“Bana inanmıyor musunuz?”

Leo, Will’i işaret ederek, “Onu... Yani bizim ajansı arayan sizsiniz,” diye cevapladı. “Sonuçta size inanmaktan başka çaremiz yok!”

Tam o anda sözlüğü kapatan Will, “Kapının üzerindeki uğursuz tabelada ‘hoş geldiniz’ yazıyor,” diye belirtti.

Şantiye şefi hiç yorum yapmadan cama çıkan işçilerine seslendi. “Pedrito! Manuel!” diye bağırdı. “Fırçaları alın lütfen!”

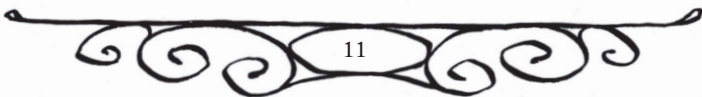
İşçilerin yüzlerinde korku belirdi.

Pedrito, “Emin misiniz?” derken kekeliyordu.

Şantiye şefi, “Duvarlardan birini boyamayı deneyin!” diye ısrar etti.

İkisi birden çekingen bir kararsızlıkla odaya girdiler.

Şantiye şefi tehditkâr bir ifadeyle, “Şimdi göreceksiniz...” diye fısıldadı.

Will alnındaki teri kuruladı. Leo ıslık çalmaya başladı. Radyodaki aşırı duygusal şarkı kasvetli havayı yumuşatıyordu.

Şantiye şefi, “İçeride başımıza ne geleceği hiç belli olmuyor!” dedi. “Bazen her şey çok sakin-ken, bir merdiven odadan odaya gidiveriyor, bir fırça kayboluyor, borular patlayıp su fışkırıyor ya da kapı ve pencere kasaları çarpıp duruyor...”

Leo, “Başınıza gelmeyen kalmamış,” dedi.

Şantiye şefi, “PAT! PAT! PAT!” diye haykırdı. “İçeride çalışan sen olduğunda! Hiç de hoş bir duygu değ...”

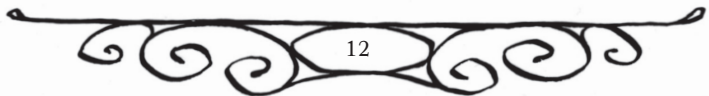
Tam o anda, cehennem gibi bir gürültü fondan gelen hafif müziği bastırdı. Sonra çok açık ve net bir biçimde iki kırbaç şaklaması duyular.

ŞİRAAK! ŞİRAKK!

Hem Manuel hem de Pedrito merdivenlerden öyle bir telaşla indiler ki neredeyse boyunlarını kıracaklardı, bir yandan da “İMDAAAT!” diye bağırıyorlardı.

ŞİRAAK! Bir kırbaç sesi daha duyuldu.

İşçiler olimpiyat yarışçılarına özgü bir sıçramayla kapıdan dışarı fırladılar. Beyhude bir çabayla onları durdurmaya çalışan şantiye şefinin yanından korkudan perişan halde çılgık çılgılığa koşturarak

kaçtılar, arkalarına bile bakmadan bahçeye çıkıp gözden kayboldular.

Ev yeniden büyük bir sessizliğe gömüldü, bu sessizliği bozan tek şey radyonun cızırtısıydı.

Şantiye şefi işçilerin kaçtığı tarafa bakarak içini çekti.

“Onlar da gitti,” dedi. “Şimdiye kadar on sekiz işçi değiştirdim. Her milletten, her dinden. Hep aynı hikâye: Bu eve elini bile süremezsın.”

Leo Miggins ciddi ciddi etkilenmiş gibiydi. Will ise arkadaşının aksine profesyonel bir ifade takındı ve şantiye şefine, “Bir saniyeliğine içeri girebilir miyim? Belki bir çözüm bulunabilir...” dedi.

On dakika kadar sonra iki kafadar kolonyal tarzdaki eski eve veda edip deniz kıyısında aylak aylak dolaşmaya başlamışlardı. Hafif bir meltem serinlemek için el kol sallayıp duran yüzücülerle dolu sahilde uzun dalgalar oluşturunuyordu. Yürüyüş yolunda inanılmaz bir kalabalık vardı: Mayolu genç kızlar cins köpeklerinin peşi sıra sürükleniyor, teknolojik koşu manyakları kalp atışlarını, kat edilen kilometreleri, yakılan kalorileri hesaplayan göz korkutucu kömür karası adımsayarlarıyla ilerliyorlardı.

